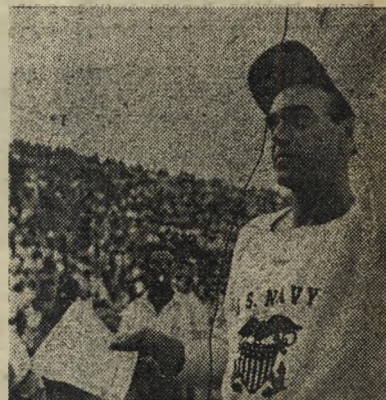

ח'ך חם, עובדות קרות

כשעמד ריצ'רד קרוסמן בחוף אילת והעיקף מבט מהרהר לעבר עקבה נשבה רוח חדשה, אך מוכרת, במרחב: אנגליה קיבלה לידה את הגנת המרחב במלחמה הכאה, ומעתה יכבוש הדולאר, של הדוד סם, בסיסים צבאיים לצבאו של ג'ון בול.

ארתור הולצמן, קריין שכר החיסוסים יהיה הפסדים

מתוך "בין ממשלת ישראל וממשלת בויק, אולם מאחורי החיוך החם הסתתרו כמה עובדות קרות:

עצמאות לאומית תלויה בימינו בבסיס המשקי של המדינה. מדינה המנותקת מן המרחב הסובב אותה, שאינה יכולה לקנות מזון משכונתיה, ואינה יכולה למכור להם את סחורותיה, שאינה יכולה למנוע פשיטת רגל לאומית אלא בעזרת קיובה זרה — אין ביכולתה לשמור על התוכן המצויאותי של עצמאות חיצונית.

אם כי מחיר תוכנו של קרוסמן טרם נקבע, החלו גם בשאר בירות המרחב להת' עורר שמועות שונות. אחת מני רבות: ידיעה בגאודית שאלוף משה דיין, הדיפלומט-מטה צבאי הממונה על ועדות שבתת הנשק, נמצא ברבתי-עמון כדי להבין "שלום" עם מקבל-הקיובה השכן, עבדאללה. שלום שעל גבי הנייר, שלא יסלק במאומה את האיבה העוורת של שני העמים ואת המצור הכל-כלי הנובע ממנה, היה מתאים ויפה לכינון "בסיס המזרח התיכון" בצל הכידונים הבר-ריטיים (ואיום הסלישה הסובייטי).

לב, שכל, קיבה

מתאחה של הכנסת נגד זיון גרמניה המערבית והמזרחית גם יחד, היתה בני טוי נוסף לעמדת "אי ההזדהות" של יש-ראל, אמנם, אף האמריקאים לא ציפו, כי ישראל תקדם בברכה את תכניתיהם כלפי גרמניה, אך מאידך נוספה מחאה זו ל-חידושי הגדול — לאן שייכת ישראל? סופ' רי תוך הרגישו, כי ברגע זה עליהם להבי-היר איך שהוא את המצב, לפחות להגיד משהו על כך לעתוניהם. אולם ההגדרה התכליתית והספוטטה ביותר נשמעה הש-בוע מפי ארתור הולצמן, סופר הסי. בי. אס, ששיר לשמונה מיליון מאוינים בנו הל-שון: "ההחלטה הסופית של ישראל תבוא אחרי יוכוחים ושיקולים בשלים. אולם קרוב לוודאי, כי החוצאה הסופית תתבסס על גישה יסודית. כי הדרך אל השכל, אם לא העבור בתוך הלב, היא בכל זאת הדרך אל הקיבה...".

קריין ה.קולומביה ברוקסטינת טרויס" דיבר גם בעניני הפיצויים לישראל מגר-מניה. "ממשלת ישראל מנסה, מתוך קש-יים, למצוא איזה שהיא דרך כיצד לגבות את המומנים. דבר אחד יודעת ודאי ממ-שלת ישראל והוא: כי אי אפשר לגבות מומנים בדרך טלפטית...".

"אנחנו לא נאכל זבל!" ארתור הול-צמן (העולם הזה 667) לילי בוסטון, קצין בצי האמריקאי לשעבר, עתונאי, קריין ו-שחקן קולנוע, מקבל מאות ככתבים מנשים המעריצות את קולו הערב. הוא בעל-המכונות הירוקה, המהודרת ביותר בין כל סופרי החוף בתל אביב. השבוע קיבל מברק מהבוס שלו שהביאו במבוכה: "היום — 21 וחצי רגע" — זה היה תכן המברק. כשביל ארתור היה זה זע-זוע. כל יום הוא משדר דקה וחצי או

שתי דקות, ואילו לפתע הוא נדרש לסי-פר לקהל באמריקה על המתרחש בארץ כמשך למעלה מעשרים דקות, על מה? על המצב הפוליטי, מסביב לשאלה: הי-כן הוא עומדת, ישראל זו, כאן או שם? זו היא אמנם השאלה, והכל חושבים עליה, וגם בכנסת מדברים הרבה על כך, אלא שאין אומרים מאומה... היהיה שכר ההי-סוסים הפסדים?

באותו יום, אחר הצהריים, נשמע כר-גיל קולו של ארתור הולצמן בסי. בי. אס. "באן ארתור הולצמן מתל אביב... אני חונר זה עתה מבית קפה, ודיברתי שם עם שני אנשים. האחד סמטיסט והשני אופטימיסט. אמר הפסימיסט: "השנה נאכל זבל" משיב האופטימיסט: "אם יה-יה לנו...". ומנסתימו 21 ומחצית הוקה, ידעו מאוני הסי. בי. אס, כי היתה זו אחת הרפורטזות המצוינות ששיר ארתור הול-צמן מתל אביב. אלא שדבר אחד לא אמר קריין ה-טי. בי. אס. — לאן שייכת ישראל עתה, למערב או למזרח?

האנעד השני

חציפת צאן קדשים

"רוצים סוכריה, קחו גם אותנו ב-אוטו!" צעקו זכריה בן ה-10 ויחיה משולם, בן ה-8. משום מה לא העלו אותם על המכונית יחד עם האחרים. דמעות עזלות בעיניהם — הם מרגישים עצמם מקופחים. בעלבון הם מסתכלים על האנשים לבושי הכיפות ומסולסלי ה-פאות, הגורמים עונג לילדים, מחלקים להם סוכריות ומסיעים אותם במכונית. ברחובות כבר סכא עברה המכונית עמיסת הילדים. שירה עליה בקעה ממנה לילי המעברה החדשה, בכפר סכא, הביעו את המבסוטיות שלהם — הסוכריות היו באמת מתוקות ולנסוע במכונית — אין זה מאורע יומיומי. אמר האיש שישב ליד הנגה: "הצלנו צאן קדשים, שהובל לשמד בבתי הספר האפיקורסיים של ה-גויים".

ברוך זו נלחמו הדתיים בכפר סכא בחינוך, שניתן לילדי המעברה. בית ה-ספר החופשי, הוא בעיניהם מקום גידול

כמתם למסור את הילדים לבית הספר ה-קרובי. מתפרק בחוסר סבלנות ורוגז אינ-סלר מראשי "הפועל המזרחי" בכפר סכא "לא נתנו אפשרות לבחור את החינוך ה-מתאים לבנים". נשאלו הילדים היכן חפ-צים הם ללמוד וענו: "רוצים סוכריות, רוצים אוטו".

הכנסת

דאעות בעינים

כשקם שר האוצר וביקש מן הכנסת לאשר קבלת האשראי האמריקאי של 35 מליון דולר (נוסף על 100 מליון, שכבר נתקבלו בשעתו) ומתן יד חסנית לקבלת 65 מליון דולארים נוססים (באם יודמנו לפניו), נתברר שוב שאין הממשלה יכולה עוד לבדוק בציניותיהם של נותני-המזון: בהעדר תוכנית אחרת להבראת המשק, תצטרך המדינה לקחת כסף מכל מי ש-יהיה מוכן לתת (וממילא, אם כי דבר זה לא נאמר במפורש: בכל התנאים שהנתן יציגם).

קם מי שהיה שר החקלאות בממשלה הזמנית, אהרון ציולינג, איש מפ"ם, וגי-נה את "הצעדים הכלליים העוססים את גלולת הפגיעה בעצמאותנו המדינית וה-כלכלית כאחת".

הרעים דוד צבי פנקס לעומתו: "הת-נגדות (מפ"ם, מק"י) מילולית... (כלום) לא ישקו את שדותיהם בצינויות שנביא דרך ההלוואה הזאת... לא יאכלו ירקות שיגדלו אותם בעזרת הובל שייצר בית החרושת...".

מיד קיבל הדיון צביון "מערב-מזרחי" בולט:

אמר זלמן ארן, מפא"י: "...לטון ול-תוכן של ח"כ ציולינג מצטיירת תמונה, כאילו עומד תור של מלחים על-יד שער האוצר ובדמעות בעיניים מתחננים לה-צילם מפשיטת רגל, ותפקידו של שר האר-צ'ר לבור למי להעניק את הטובה הזאת ו-ממי לקבל את הבלוזה...".

עבר להתקפת נגד חריפה, קבע: "...במשך שנתיים של מצוקה גדולה, של קיבוץ גלויות, העם האמריקאי הוא ה-י

ריצ'רד קרוסמן, מתווך מחיר החיוך סרס נקבע

חיד בעולם, אשר ללא כל תנאים... ה-י שיש לנו את העזרה עד היום הזה." הבהיר פנקס: "נתחום על אותם ה-י נאים גם עם כל מקור אחר (במזרח) ש-יציע לנו ד"ר סנה".

קם שר האוצר שנית, התריע: "אתם חושבים שלקראת שעת חירום אני צו-י כים לעשות מאמץ (להשגת דולרים, בהם נרכוש מלאי) או להתחנן?" לכסוף הוחזר החוק, בישיבה השבו-עית האחרונה, לכנסת, לקריאה שנייה, ו-נתקבל ברוב קולות מכריע. הכנסת כמו כן:

מחתה נגד זיון גרמניה, המערבית ו-המזרחית כאחד, אחר שקיבלה בקריאות

"טוי ו" את דברי וילנה, מק"י: "...בתור אדם שאמי ואבלי ואחיותי כולן נהרגו על-ידי הנאצים... בשבילי קרוב יותר ולי-הלם פיק הגרמני, שלחם בזמנו בגרמניה של היטלר, מאשר יהודים כמו ז'ול מוק, שיגדלו זברנרד ברוך, שמקימים צבא נאצי חדש".

אשרה את הגדלת מסיל הבלו על משקאות חריפים, כדי מאה אחוז, על מנת לצמצם את תצרוכת האוכלוסייה ול-הגדיל את יצוא היינות. קבע שר האוצר: "התצרוכת ביין עלתה במידה כזאת, ש-אין לנו די ענבים לסיפוקה". שלמה לביא, איש עין-חרוד, שהתפרסם בתכניתו המ-קוריות לאספקה עצמית של סוכר ושמן, הציע לקצב את היין.

שמעה שדירתו הרשמית של ראש הממשלה בירושלים רהסה על חשבון ה-ממשלה.

הקשיבה לדברי גלוסקא, תימנים, ש-התרעם על בזבזו דביוזם הנובע מהעסקת עשרות פקידים בניצינות האוצר ומשרד המלחה (המשלחת המסחרית) בניו-יורק — "נעים מאוד לשמוע עברית ברחוב ברוד-ווי, ממספר 28 עד 57, אולם זה עולה לנו בדביוזם".

קיבלה לתשומת לבך את הוועת שר המסחר והתעשייה: סליחות וברס, לטלי-תות שוחררו מנקודות.

עיריות

שלום - אני עוזב!

כאשר נפתחה הישיבה השביעית של מועצת עיריית ירושלים, שנבחרה לפני 57 יום, היו נוכחים 20 מתוך 21 חב-רי המועצה. 21 — חבר החותית הד-נית, יעקב מלמד-כהן, עוכב ע"י סקחי העירייה מהיכנס לבניין — כמורה המ-קבל משכורת עירונית אינו רשאי לשמש כחבר המועצה.

לא תכסים זה ולא מאמר ראשי ב-"הארץ", שתמן באוסטר, שינו את תו-צאות היחצבה הרביעית לראשות עירי-יית ירושלים, בירת המדינה.

בשעה 1700 דופק דניאל אוסטר, ב-עצבנות, בפטישו: "מי בעד שלמה זל-מן שרגאי?"

נציג הקואליציה, הבעלבינית-גבאית" סניורית" (כדברי שרי, מפא"י) מקבל למ-עלה ממחצית הקולות — 11 — ונבחר בכך לראש העיר.

עורך הדין דניאל אוסטר, רחב גרם, 57, משלב ידיו לאחוריו, ממסיק מכעס, נפרד:

"זה 16 שנה עברתי למען העיר ה-י זאת... מסרתי לירושלים את כל כשרו-נותי... אני לא ברחתי מירושלים (רמז להאשמת בחירות על אלישר, הציוני הכ-ללי)... אני גם לא פנית לעבדולה לה-ציע לו את ירושלים (רמז להאשמת בחי-רות על גליקמן פרוש, אגודת ישראל)...".

אחר הוא מגיש את התפטרותו: "אי-נני חושב שבתנאים אלה יכול אני להי-שראוי לתפוס את מקומה. שלום — אני עוזב... אינני נשאר אף רגע".

דוחה את ידו המושטת של ראש ה-י עיר החדש, יוצא בהליכה נחפזת בעד ה-זלת.

חור מהתרגשות ועלבון תופס איש "הפועל המזרחי" אדום הזקן והממושקף את פטיש ראש העיר, פותח בתפילת "ויהי נועם ה' עלינו".

אותה שעה נוסע ראש העיר היוצא, לאחרונה, במכונית ההודסון הירקקה ו-ההדורה לביתו. כעבור שעה, אחר ש-נבחרו שלושה סגנים לראשות העיר (אל-שר — כליינס; גליקמן פרוש — אג-דת ישראל ורובין — חירות) נכנס ש.ו. שרגאי למכונית ראש העיר.

מטרת הנסיעה: בית הרב הראשי, יצ-חק אייזיק הלוי הרצוג, אשר ברחביה, כדי לקבל את ברכתו. פחות נלהבים מן הקומביניציה העירי-נית הזו היו תושבי ירושלים: בעיר נספר צי שמועות-בהלה על החוקים שראש ה-י עיר החדש ינהיגם, כגון סגירת כל בתי הקפה בשבת, איסור נסיעה במכוניות ב-תחום העיר, איסור העישון ברחוב, שאל צעיר בקפה "עטרה", מוכה הנוער הירר שלמי האפיקורסי: לאן אברח מכאן, כש-